



De ambitie van theaterregisseur Ivo Van Hove flakkert op grote passie. © rr

Alleen Elvis blijft bestaan

‘Ik ga voor goud, Thomas’



POSTENPAKKER

GEERT SELS
Cultuurredacteur

Zoals ze daar zaten te blinken met hun pin van de Warmste Week, dachten we even bij *Zomergasten* terechtgekomen te zijn. Maar nee, het was de herfstige (en kortere) variant *Alleen Elvis blijft bestaan*, waar als afsluiter van dit seizoen regisseur Ivo Van Hove te gast was.

Tegen het eind van de uitzending betrapte hij zichzelf erop dat hij best veel beeldfragmenten van ‘talking heads’ gekozen had. Mensen die praten, zoals in *Alleen Elvis blijft bestaan*, dus. Om maar te zeggen dat hij er op zijn plaats zat.

Maar zat hij er ook op zijn gemak? We hebben hem al relaxter gezien. ‘Spannend’, zei hij tegen Thomas Vanderveken, ‘jij hebt het in de hand’. Dat is knap wennen voor een regisseur, die doorgaans zelf de teugels in handen heeft. Een ‘zachte controlefreak’ wou Van Hove zichzelf wel noemen, maar als hij regisseert (in pak!) kan hij geduldig wachten en laat hij niet in zijn kaarten kijken.

Dat doet hij inderdaad niet. Ivo Van Hove is een man met een geheim. Nu met de grote producties in New York, Londen en Avignon de portret-interviews komen, verbaast het ons

hoe hij de dingen beleefd heeft. In *The Guardian* situeerde hij onlangs zijn beginjaren in het punkmilieu in Antwerpen. Terwijl we ons uit die tijd vooral foto’s herinneren met een keurig yuppenhemdje. Ook in *Alleen Elvis* verraste hij met rauwere stukken.

Het docufragment van de autist Kees intrigeerde door de brutaal-eer-

Galant opent Thomas Vanderveken, de butler onder de interviewers, nieuwe deuren

lijke visies van de man. Francis Bacon bleek op meesterlijk verborgen wijze ladderzat. Het was van een pure expressie. Ook Dora van der Groen (uiteraard) en David Bowie (in een filosofietrip) bedreven hun kunst met een groot je m’en foutisme.

Galant opende Thomas Vanderveken, de butler onder de interviewers, nieuwe deuren. Naar een muziekfrag-

ment van Leonard Bernstein, bijvoorbeeld. Diens manier van dirigeren, met alleen mimiek en gerichte blikken, leidde tot een exposé over ‘superieur leiderschap’.

Van Ivo Van Hove, die naar de selectie van het Theaterfestival uitkijkt als een kind naar Sinterklaasochtend, verbaast het niet dat hij bijhoudt dat wereldwijd 300.000 mensen per jaar naar zijn voorstellingen gekeken hebben. Zijn ambitie (‘ik ga voor goud, Thomas’) flakkert op grote passie.

Dat illustreerde hij met een geniaal fragment over de architect Louis Kahn. Diens zoon reisde tot in Bangladesh om te achterhalen wie zijn afwezige vader eigenlijk was. Een Bengaal zingt, tranen over de wangen, zijn bewondering uit over diens parlamentsgebouw: het kon er alleen maar komen omdat de architect zijn gezin verwaarloosde. Een dreun van een scène.

Alleen Elvis staat of valt met zijn gast. Met iemand die spreekt met het vuur van een repeteergeweerd zat het deze keer ruimschoots goed.

Alleen Elvis blijft bestaan. Zaterdagavond op Canvas

★★★★☆